

LUDA - *Šandor Petefi*

Smirite se! Skinite mi se s vrata!
U poslu sam, žuriti se moram.
Biram zrake vrelog sunca, pletem bič,
da išibam ovaj svet.
Smejaću se kad ga stane jauk,
k'o što se on smeji'o kad sam plak'o ja.
Ha, ha, ha!

Jauk i smejanje - to je ovaj svet,
dok god smrt ne dodje i ne vikne - mir!
Da, i ja sam jednom umr'o,
otrova mi daše baš iz one čaše
iz koje mi vino popiše.

Pa ubice, šta činiše?
Da ih niko ne okrivi, čelo glave moje došli,
nada mnom su suze lili.
Htedoh veće da se dignem da im nose poodgrizam,
ali opet nisam...

Neka nosa, nek imadu,
nek skapaju svi u smradu
kad trunuti stanem ja!...
Ha, ha, ha!

Šta je čovek?
Neki vele: koren cveta što u nebo cveta.
A ja velim: cvet je čovek!
Al mu je koren u paklu stvoren!
Od mudraca jednog to sam naučio,
od mudraca što je luda bio.
Luda bio zato što je od gladi skapao,
zašto nije klao, ubijao, krao?
To ga pitam ja!

Kad jabuka sazre - sa drveta padne.
Padaj, zemljo, padaj!
Ti si davno zrela!
Ja ne mogu više čekati, još do sutra samo...
Ne bude l' strašni sud, neću žalit' trud,
prokopaću pola zemlje, napuniću prahom,
Nek se raspe sve u prah...
samo da se osvetim ja...

Smirite se! Skinite mi se s vrata!
Biram zrake vrelog sunca, pletem bič,
da išibam ovaj svet.
Ha, ha, ha!